

Sala Beckett

Obrador Internacional de Dramatúrgia

Temporada 2012-2013

Programa de mà

Teatre italià contemporani II

La festa

d'Spiro Scimone

Traducció: Carles Fernández Giua

Direcció: Orlando Arocha

Del 17/10/12 a l'11/11/12

L'AUTOR

Spiro Scimone és autor, actor i director. Amb la seva primera obra, *Nunci* (1994), va obtenir el Premi Idi de Nous Autors i la medalla d'or Idi de la Nova Dramatúrgia (1995). La següent peça, *La festa*, es va estrenar el 1999 a l'Orestíada Ghibellina i el 2004 va ser muntada per la Comédie Française a l'històric Théâtre Vieux Colombier. També aquell any, *Il cortile*, considerada una de les seves obres més beckettianes, va rebre el Premi UBU al millor text teatral. El 2002, la seva primera pel·lícula, *Due Amici*, va obtenir el Lleó d'Or al Festival de Cinema de Venècia a la millor òpera prima. Un any més tard va rebre el David Donatello com a millor nou director. Com a actor, Scimone ha treballat estretament amb Carlo Cecchi, protagonitzant la trilogia shakesperiana dirigida per Cecchi al Teatre Garibaldi de Palerm (*Hamlet* el 1996, *Somni d'una nit d'estiu* el 1997 i *Mesura per misura* el 1998).

SINOPSI

El pare, la mare i en Gianni, el fill, viuen les seves petites vides més o menys ordenades sense res que es pugui dir que no hagi estat dit ja. Entre malentesos fingits i respostes esperades, regna una confusió molt ordenada que permet al pare tots els seus capricis malhumorats, a la mare totes les seves fantasies i al fill les seves escapades de solter. En aquesta mena de rutina quotidiana orquestrada a tres veus, cadascú recita la seva part de la partitura, obligant l'espectador a reflexionar sobre l'estat i el sentit de la família, niu d'afectes i trampa de convivències obligades.

Cada dia s'engrana amb l'anterior i el següent sense cap alteració, amb l'única diferència que avui és el trentè aniversari de noces dels pares i se celebra una festa.

Tot esperant aquesta festa, la mare desenvoluparà una quotidianitat asfixiant amb el fill i el marit. *La festa* esdevé, aleshores, un retrat fidel de la incomunicació i la solitud de la societat contemporània. Scimone situa l'acció en un espai únic i estret i fa servir la comicitat per mostrar el dramatisme d'una família que parla per parlar i no s'escolta.

PARLA L'AUTOR

En el dia del trentè aniversari de casats, el pare, la mare i el fill, en el reduït espai d'una cuina, es retreuen contínuament els recíprocs sofriments. En aquest tibant i cruel ambient familiar aparentment devastador, sorgeixen conflictes no resolts i, fins i tot, els impossibles de resoldre. Cadascun dels tres personatges juga, entre drama i comicitat, el seu propi paper. La mare, constreta, accentua el seu rol de víctima. El pare alça la veu per dissimular la seva pròpia debilitat i dependència. I el fill, que ja no es parla amb el pare, porta a casa diners de fosca procedència. Els diàlegs secs, repetitius, esdevenen armes afilades que els tres personatges fan servir per defensar-se de les seves pròpies culpes. No obstant això, en els silencis, en les obsessions i en la violència implícita en aquest microcosmos familiar, hi ha un límit més enllà del qual no poden anar: la necessitat de no arribar a la ruptura perquè l'endemà puguin reprendre la quotidianitat des del començament, amb les mateixes paraules. Amb el mateix costum. **Spiro Scimone**

EL ESPEJISMO DE LO COTIDIANO

Lo cotidiano no existe. Ningún instante se parece a otro y eso es algo que es bien sabido por los hombres y mujeres que transitan por el escenario. Por eso todo afán de realismo se enfrenta a la barrera de lo inesperado. Es cuestión de mirada, o de la luz que cae sobre aquellos objetos que nos parecen eternos e imperturbables en su aparente inmovilidad. Lo usual se desplaza hacia lo inusual en mínimos movimientos donde tiende a la variación y termina renovándose. La tragedia cotidiana de Scimone es la tragedia del humano que ignora que los cambios se realizan a nivel de lo diminuto, del pequeño error, de la incomprensión de un gesto que al variar se nos presenta transfigurado, inquietante, milimétricamente diferente.

Nuestro objetivo es contar esas variaciones, esa vibración de la luz y esa repetición turbadora de gestos donde los personajes se sienten atrapados pero seguros. Esa repetición es la trampa de lo inusual. Los personajes de *La festa* se han encerrado en fotogramas, en instantáneas, olvidando que son parte de un universo engañoso donde la luz acecha deslumbrantemente descubridora.

Los gestos hablan más allá del gesticulador y estar dispuestos a escuchar sus voces diminutas, aparentemente insignificantes, es lo que hace la posibilidad de transformación. Lo cotidiano es un espejismo. Una prisión que está adentro. **Orlando Arocha**

FITXA ARTÍSTICA

Autor: Spiro Scimone
Traducció: Carles Fernández Giua
Direcció: Orlando Arocha

Intèrprets:

Mare: Diana Volpe
Pare: Quimet Pla
Fill: Rafa Cruz

Escenografia: Blai Macarulla
Vestuari: Mirla Castellanos
Il·luminació: Luis Martí

Disseny gràfic: Guillermo Bragoni
Fotografia: La Fotogràfica
Ajudant de direcció: Armand Villén
Coordinació artística del projecte: Rafa Cruz
Ajudant de producció: Leonel Churion
Producció executiva: Ass. Low Cost Projekt
Durada: 60 min
Agraïments: Toni Santos, Gretel Stuyck, Babou Cham, Javier Prada, Evelyn Horovitz, Ricard Gázquez i La Perla 29

Una producció d'Associació Low Cost Projekt, Teatro del Contrajuego i Centre d'Arts Escèniques de Terrassa

PROPER ESPECTACLE

Teatre italià contemporani III
Del 14/11/12 al 18/11/12
Vespres de la Beata Verge d'Antonio Tarantino
Traducció d'Albert Arribas
Direcció: Jordi Prat i Coll

**Sala Beckett/
Obrador Internacional
de Dramatúrgia**
Carrer Alegre de Dalt, 55 bis
08024 Barcelona
Telèfon: 93 294 53 12
info@salabeckett.cat - www.salabeckett.cat

Espai subvencionat per:

Amb la col·laboració de:

